

číslo 27.7.2007

30 Ca 86/2007-17

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Šanci a soudců Mgr. Petra Kobylky a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce Jiřího Krejzy ml., bytem Dr. Slavička 1515, Roudnice nad Labem, proti žalovanému Veřejnému ochránci práv, se sídlem Údolní 39, Brno, o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba ze dne 7.11.2006 se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Dne 16.3.2007 zaslal žalobce Krajskému soudu v Brně usnesení Městského soudu v Brně ze dne 26.2.2007, č.j. 36 C 306/2006-18, spolu se žalobou ze dne 7.11.2006. Předmětným usnesením Městský soud v Brně zastavil řízení podle ust. § 104b odst. 1 o.s.ř. z důvodu, že věc náleží do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje podle zvláštního zákona věci správního soudnictví. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že žaloba byla podána k Městskému soudu v Brně dne 8.11.2006. Žalobou ze dne 7.11.2006 se žalobce domáhá, aby soud vydal rozsudek, kterým zruší fiktivní rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí žalovaného o odmítnutí žádosti o informaci a žalovanému přikáže poskytnout žalobci požadované informace.

V odůvodnění žaloby žalobce zejména uvedl, že dne 28.8.2006 Veřejný ochránce práv JUDr. Otakar Motejl na žalobcovu žádost o informaci nahlédnout do spisů sp. zn. 4404/2002/VOP/KV, 1956/2003/VOP/MK, 339/2004/VOP/LH, 159/2005/VOP/ZG, odmítl žalobci informaci poskytnout a vyhotovil písemný záznam ze dne 28.8.2006 s rozhodnutím o odmítnutí žádosti o informace. Protože rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 28.8.2006 není v souladu se zákonem, žalobce podal odvolání podle ust. § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění ke dni 28.8.2006 (dále též „informační zákon“). Žalobce podal odvolání elektronickou poštou s elektronickým podpisem ze dne 7.9.2006 a kancelář Veřejného ochránce práv potvrdila přijetí odvolání a zaevidovala odvolání dne 8.9.2006 v 10:00:02 hod. Do dnešního dne nebyla požadovaná informace poskytnuta a bylo vydáno fiktivní rozhodnutí o odvolání ve smyslu ust. § 16 odst. 3 citovaného zákona, které potvrdilo zamítavé rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že jeho rozhodnutí bylo vydáno dne 28.8.2006 a tento den si jej žalobce také osobně převzal. Právní moc nastala okamžikem doručení žalobci a žaloba byla z tohoto důvodu podána opožděně. Přestože zákon o svobodném přístupu k informacím (ve znění novely č. 61/2006 Sb.) stanoví, že žadatel má právo podat proti zamítavému rozhodnutí odvolání (§ 16), z povahy věci je zřejmé, že proti rozhodnutí Veřejného ochránce práv, jakožto monokratického nezávislého státního orgánu, není možno podat odvolání, a to z toho důvodu, že neexistuje nadřízený orgán, který by o něm měl rozhodovat. Nadřízený orgán je obecně definován v ust. § 178 odst. 2 správního řádu. Z tohoto ustanovení však vyplývá, že ochránce žádný nadřízený orgán nemá, neboť nevykonává veřejnou správu, a proto jeho nadřízeným orgánem nemůže být ani Poslanecká sněmovna parlamentu České republiky (§ 178 odst. 2 věta druhá za středníkem správního řádu). Rozhodně nelze přisvědčit žalobci, že došlo k vydání fiktivního rozhodnutí o odvolání, neboť tento postup se již od účinnosti novely zákona o svobodném přístupu k informacím č. 61/2006 Sb. neuplatňuje.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky řízení.

Nejprve se zabýval tím, zda žalovaný je obecně povinným subjektem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 informačního zákona (odhlédnuto od ust. § 2 odst. 3 informačního zákona). Podle tohoto ustanovení povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Ze zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, ve znění ke dni 28.8.2006, vyplývá, že Veřejný ochránce práv (dále též ochránce) představuje specifický kontrolní státní orgán, jehož činnost je hrazena ze samostatné kapitoly státního rozpočtu (§ 26 citovaného zákona). Funkce ochránce je veřejnou funkcí (§ 8 odst. 1 cit. zákona). I žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že ochránce je monokratickým nezávislým státním orgánem. Lze proto uzavřít, že Veřejný ochránce práv je povinným subjektem ve smyslu ust. § 2 odst. 1 informačního zákona, který má podle informačního zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, mezi které lze kupříkladu zahrnout informace týkající se nakládání s finančními prostředky ze státního rozpočtu (§ 26 zákona č. 349/1999 Sb.). V tomto směru pak rozhodnutí žalovaného ohledně poskytování informací naplňuje definici rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a podléhá soudnímu přezkumu v režimu správního soudnictví - § 16 odst. 4 informačního zákona. Soud proto zastává názor, že takové rozhodnutí je rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy (§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). K vymezení pojmu veřejná správa soud odkazuje na argumentaci Ústavního soudu ČR obsaženou v bodě IV. odůvodnění jeho nálezu ze dne 24.1.2007, sp. zn. I. ÚS 260/06.

Soud se dále zabýval tím, zda jsou splněny lhůty k podání žaloby podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., podle kterého lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta k podání žaloby se odvíjí od konečného rozhodnutí ve věci (§§ 5, 68 písm. a), 69 s.ř.s.). Je proto třeba zkoumat, zda má Veřejný ochránce práv odvolací orgán ve smyslu ust. § 16 odst. 2, 3 informačního zákona, resp. ve smyslu ust. §§ 89 odst. 1, 178 odst. 1, 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění ke dni 28.8.2006 (§ 20 odst. 4 informačního zákona). Z ust. § 2 odst. 1 zákona o Veřejném ochránci práv vyplývá, že ochránce je volen Poslaneckou sněmovnou, z tohoto však nelze dovodit, že Poslanecká sněmovna je odvolacím orgánem Veřejného ochránce práv. Ani z ust. § 5 odst. 2 citovaného zákona, které uvádí, že za výkon funkce odpovídá ochránce v Poslanecké sněmovně, nelze dovodit, že by Poslanecká sněmovna byla odvolacím orgánem ochránce ve smyslu informačního zákona. Nezávislé postavení ochránce je zakotveno mimo jiné z důvodu jeho kompetencí vymezených ust. § 1 citovaného zákona. Lze proto uzavřít, že ochránce práv nemá žádný nadřízený orgán, resp. odvolací orgán ve smyslu ust. § 16 odst. 2, 3

informačního zákona. V dané věci nepřichází do úvahy ani aplikace ust. § 20 odst. 5 informačního zákona, neboť ochránce ve věci již rozhodl v prvním a zároveň v posledním stupni. Jestliže v dané věci rozhodl ochránce rozhodnutím ze dne 28.8.2006, jednalo se o rozhodnutí konečné a od jeho oznámení žalobci, resp. doručení žalobci, běžela lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. Jestliže bylo rozhodnutí doručeno žalobci dne 28.8.2006, (což vyplývá z vyjádření žalovaného) lhůta pro podání žaloby skončila v pondělí 30.10.2006 (28.10.2006 byla sobota). Žaloba však byla sepsána až dne 7.11.2006 a podána u Městského soudu v Brně dne 8.11.2006. Z ust. § 72 odst. 3 věty druhé s.ř.s. přitom vyplývá, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Jestliže žaloba byla sepsána až dne 7.11.2006 a podána až dne 8.11.2006, byla podána po zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě k podání žaloby. Soud proto žalobu odmítl pro opožděnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Zbývá dodat, že aplikace fiktivního rozhodnutí žalovaného podle ust. § 16 odst. 3 informačního zákona, ve znění přede dnem 23.3.2006, které se domáhá žalobce v bodě II. žaloby, nepřichází do úvahy, neboť v době rozhodování žalovaného, tj. dne 28.8.2006 (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), byla již celá právní konstrukce vydávání fiktivních rozhodnutí zákonodárcem zrušena pro svou neživotnost v praktickém právním světě, a to novelou č. 61/2006 Sb., která nebyla účinností dnem 23.3.2006.

Protože nebyly splněny podmínky řízení, soud se nezabýval věcným důvodem žaloby, tj. zda je Veřejný ochránce práv povinen poskytnout informaci ve formě nahlédnutí do spisů.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

pokračování

30 Ca 86/2007-19

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 21.6.2007

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová

JUDr. Jan Šanca, v.r.
předseda senátu